

Jørgen Berthelsen: I Henhold til mine tidligere Udtalelser i denne Sag og i Tilslutning til de Udtalelser, der faldt fra den højtærede Minister og det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Sonne), vil jeg anbefale mine Meningsfæller at stemme imod det foreliggende Ændringsforslag.

Godskesen: Jeg skal ikke forlænge den rent juridiske Diskussion; det forekommer mig, at det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Birch) i den Henseende har sagt, hvad der skulde siges. Men jeg vil gerne atter hævde det praktiske, at naar der gøres Skade paa Person, eller en Mand bliver dræbt, saaledes at hans efterlevende staa uden Forsørger, saa er her Tale om en Skade af samme Art som anden Skade, og den, der retsstridig har forvoldt den paagældende Skade, bør derfor betale fuld Erstatning, ligesom Tilfældet ellers er overalt. Det er et fast anerkendt Princip i vor Ret og vistnok ogsaa i de allerfleste andre Retsforfatninger, at hvor der skal betales Erstatning for retsstridig Skade, skal Erstatningens Beløb andrage netop Skadens Værdi, hverken mere eller mindre. Det er efter min Mening et overordentlig farligt Princip at komme ind paa, et Princip, som ogsaa vilde kunne medføre meget uheldige Konsekvenser i andre Retninger, naar det en Gang var slaaet fast, at man kan gaa ned under den virkelige Skades Værdi, blot fordi det ønskes af den, som eventuelt kunde komme til at betale Skaden, og som helst vil være fri. Naar man henviser til, at de paagældende, som er udsatte for at lide Skade, kan dække sig ved Assurance, maa man erindre, at det, at man tegner Assurance mod Skade, vil jo kun sige, at man flytter Pligten til at bære Skaden noget om. Hvis Assurance skal være sundt indrettet — og det gaar jeg ud fra, at den er —, saa maa Præmien, der betales, for at Assurandøren skal overtage Skaden, svare ganske til den Chance, der er for, at Skaden skal indtræde. Naar man altsaa siger, at den paagældende kan forsikre sig, og det maa han gøre, saa er det et andet Udtryk for, at han selv skal betale sin Skade. Det vilde rigtignok ogsaa være en Tanke, som kunde medføre farlige Konsekvenser i andre Retninger. Thi saaledes som Forsikringsvæsenet nu er udviklet, er der vel omtrent ingen Skade, man ikke kan forsikre sig imod, og naar man vil sige, at da den eventuelle skadelidende har kunnet forsikre sig mod Skaden, skal den, der har Ansvar for

Skaden, være fri for at betale Erstatning eller i alt Fald ikke betale fuld Erstatning, saa vil det føre uhyre vidt. Dette gælder ikke alene Skade paa Person, men ogsaa Skade paa Gods. Jeg overlader ærede Medlemmer at tænke sig, hvor langt man kunde komme med Brandforsikring. Forholdet vilde i Konsekvens heraf blive det, at naar en Mand havde forsikret sine Ejendele mod Brandskade eller kunde have gjort det, saa skulde den, der var ansvarlig for den Ildebrand, hvorved Skaden skete, være fri for at betale. En saadan Konsekvens kunde man ikke ret godt drage.

Men vil man nu ogsaa sige, at man ikke kan gaa til fuld Erstatning, man maa begrænse det til et Beløb, man kan overse, saa er det klart, synes jeg, at 4,200 Kr. er et alt for ringe Beløb. Ikke blot udelukker man derved, som jeg tillod mig at fremhæve ved anden Behandling, de Tilfælde, hvor det er særlig rige Folk, der har lidt Skade, særlig kostbare Liv, men 4,200 Kr. vil ikke være en nogenlunde rimelig Erstatning for en almindelig jævn næringsdrivende Borgers Liv. Jeg beder ærede Medlemmer tænke sig den Situation, at Loven udkommer, saaledes som Folketinget har vedtaget den, og saa sker det, at en ganske jævn Haandværker eller en velstillet Arbejderformand sejler en Eftermiddag efter endt Dagværk i Sundet i sin Baad, sejler fuldstændig forsvarligt og rigtigt og bliver sejlet ned af en Fragtdamper, hvor der ingen er paa Kommandobroen eller kun en fuld Mand. Vilde det ikke være i højeste Grad stødende, at hans efterladte skulde nøjes med en Erstatning af 4,200 Kr., at de Personer, som han har forsørgt rundeligt eller tilstrækkeligt ved sin Dygtighed, nu skulde synke ned i Nød og Elendighed, for at Rederiet for den paagældende Fragtdamper kunde slippe for at betale. Jeg tror, at hvis det skete, vilde der rejse sig et Ramaskrig fra mange Sider, og jeg vil gerne, hvis noget saadant skulde ske, kunne sige, ikke til andre, for det har mindre at sige, men til mig selv: Du har gjort, hvad du kunde, da du havde Lejlighed til det, for at forhindre, at noget saadant skulde kunne ske.

Sonne: Overfor det Ramaskrig, som det ærede Medlem hævdede vilde rejse sig, hvis vi godkendte Bestemmelsen om Begrænsning af Rederens Ansvar til 4,200 Kr., vil jeg henstille til det ærede Medlem, hvis han skulde komme ud for det, at søge at faa Tonen i det nedstemt ved at hen-